

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 274/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti HL Display Slovensko, s. r. o., Vajanského nábrežie 5, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI, s. r. o., Vajanského nábrežie 5, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Ján Buocik, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob/64/2012-224 z 12. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti HL Display Slovensko, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2015 faxom a 12. januára 2015 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti HL Display Slovensko, s. r. o., Vajanského nábrežie 5, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“),

pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob/64/2012-224 z 12. júna 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) 26. septembra 2007 sa obchodná spoločnosť GASTROCOOP, spol. s r. o., Veľká Mača 32 (ďalej len „navrhovateľka“), domáhala proti sťažovateľke ako odporkyni zaplata sumy 37 525,73 € s príslušenstvom z titulu skladného, t. j. odplaty za skladovanie zo zmluvy o skladovaní uzavretej 30. mája 2005, od ktorej sťažovateľka listom z 3. júla 2007 odstúpila. Uplatnená suma zodpovedala mesačnému skladnému násobenému počtom mesiacov tvoriacich obdobie od vyskladnenia tovaru žalovaným po dobu troch rokov trvania zmluvy a šesť mesiacov výpovednej lehoty, keďže podľa čl. II bodu 4 tejto zmluvy bola minimálna doba skladovania dohodnutá na tri roky od 1. júna 2005 s následným predĺžením na neurčito. Proti uplatnenému nároku sa sťažovateľka bránila tým, že od tejto zmluvy odstúpila z dôvodu nedostatkov pri poskytovaní služieb na základe zmluvy, na ktoré navrhovateľku viackrát upozornila.

Okresný súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 29 Cb/219/2007-193 z 19. októbra 2011 zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľke sumu 37 523,73 € spolu so 14,75 % úrokom z omeškania ročne od 19. apríla 2007 do zaplata, ako aj náhradu trov konania v sume 4 503 € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 078,94 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Čo sa týka merita veci, okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľky je dôvodný, pretože sťažovateľka porušenie zmluvnej povinnosti navrhovateľkou ako základného predpokladu umožňujúceho jej od uzavretej zmluvy odstúpiť nepreukázala, a teda jej záväzok ako ukladateľa skladovať u skladovateľa tovar až do uplynutia dohodnutej doby trvania zmluvy nezanikol.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom mu vytýkala, že nesprávne vypočítal úroky z omeškania, nesprávne právne vyhodnotil zmluvné dojednania, ako aj sťažovateľkou predložené listinné dôkazy, a taktiež odmietol vykonať sťažovateľkou navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov.

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu v časti o zaplatenie sumy 25 675,50 € so 14,75 % úrokom z omeškania ročne od 19. apríla 2007 do zaplatenia potvrdil a vo zvyšku istiny s príslušenstvom zmenil tak, že žalobu zamietol. Rozsudok okresného súdu v časti trov konania zmenil tak, že sťažovateľku zaviazal zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 1 659,80 € za súdne poplatky a v sume 2 240,72 € za náhradu nákladov právneho zastúpenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Obdo/24/2013 odmietol ako procesne neprípustné podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Sťažovateľka v sťažnosti zopakovala námietky týkajúce sa merita veci, ktoré uplatnila už v konaní pred všeobecnými súdmi, pričom vyslovila presvedčenie, že *„zo znenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave... bezpochyby vyplýva, že svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, nevysporiadal sa s podstatnými argumentmi sťažovateľa v odvolaní a bez náležitého zdôvodnenia sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu, čím porušil základné právo sťažovateľa ako účastníka konania na súdnu ochranu vyplývajúcu z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave... je tak arbitrárny, čo do odôvodnenia nepresvedčivý a preto ústavne neakceptovateľný“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,73 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Cob/64/2012-224 z 12. júna 2013, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 29 Cb/219/2007-193 z 19. októbra 2011 v časti týkajúcej sa uloženia povinnosti sťažovateľke zaplatiť navrhovateľke sumu 25 675,50 € s príslušenstvom z titulu porušenia zmluvnej povinnosti.

Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal ústavný súd v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská verus Česká republika* (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v tomto prípade za zachovanú.

Vzhľadom na to, že sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu označených práv, v danom prípade ju nebolo potrebné duplicitne citovať.

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnutý rozsudok považuje sťažovateľka za arbitrárny a zjavne neodôvodnený, pretože je presvedčená, že krajský súd sa nezaoberal všetkými jej tvrdeniami, ktoré vzniesla ako odvolacie námietky a ktoré vo svojej podstate spochybňovali správnosť dokazovania vykonaného okresným súdom.

Pre účely overenia opodstatnenosti vznesenej námietky sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý v jeho relevantnej časti poukázal na to, že už *„vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí uzavrel, že zmluva bola uzavretá na dobu určitú od 1. júna 2005 do 1. júna 2008. V zmysle § 32 ods. 1 Obch. zák. bol žalovaný povinný zaplatiť skladné za celú účastníkmi v zmluve dohodnutú dobu. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalovaný do žalobcu uskladnené veci prevzal dňa 18. apríla 2007, teda ešte pred uplynutím účastníkmi dohodnutej doby skladovania. Počas tejto doby nepožiadaval o prevzatie ďalších vecí na uskladnenie a neurobil tak ani po 1. júni 2008. Ako vyplýva z § 532 ods. 2 Obch. zák., vyzdvihnutím vecí zmluva uzatvorená na dobu neurčitú zaniká. Po 1. júni 2008 žalovaný nemal záujem o prevzatie ďalších vecí na skladovanie, podľa názoru odvolacieho súdu preto nedošlo po skončení doby určitej v pokračovaní v zmluvnom vzťahu, a preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi po 1. júni 2008 skladné nepatrí, a preto napadnutý rozsudok podľa § 220 O. s. p. zmenil spôsobom vo výroku uvedením...“*.

Na rozdiel od sťažovateľky ústavný súd nepovažuje napadnutý rozsudok krajského súdu za arbitrárny ani zjavne neopodstatnený, keďže z neho vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ

rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd je povinný na procesné úkony účastníkov primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprerokuje každú podrobnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prerokovania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodráža v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

Vychádzajúc z uvedeného preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj

celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie, ktorým čiastočne zmenil rozsudok okresného súdu, presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že krajský súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka svojím návrhom domáhala.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (obdobne I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedeného dôvodu bolo právne bezvýznamné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2016